

Sancta Hildegardis abbatissa

Svētā Bingenes Hildegarde

Liber divinorum operum simplicis hominis

Dieva darbi mazajā cilvēkā

Pars secunda. Visio quinta.

Creavit Deus hominem secundum formam humanae carnis, qua filius ejus sine peccato induendus erat, sicut et homo tunicam suam ad similitudinem sui facit, secundum formam utique illam quam Deus ante saecula praesciebat. Creavit [Col. 0945C] hominem, masculum, scilicet majoris fortitudinis, feminam vero mollioris roboris, faciens et in recta mensura longitudinem et latitudinem in omnibus membris illius ordinans, quemadmodum etiam altitudinem, profunditatem et latitudinem reliquae creaturae in rectum statum posuit, ne aliqua illarum alteram inconvenienter transcendat. Sic et Deus omnem creaturam in homine signavit, et intra ipsum similitudinem angelici spiritus, hoc est animam ordinavit, quae in forma hominis operatur, nec ab ulla creatura dum in corpore est videtur, sicut nec divinitas ab ulla mortali creatura videri potest. Anima enim de coelo, corpus autem de terra est, et anima per fidem, corpus vero per visum cognoscitur. Masculum nempe et feminam Deus [Col. 0945D] creavit; sed masculum prius, feminam vero postea de viro tollens, illaque parit, sicut et masculus per fortitudinem virium suarum generat, quae in ipso absconditae sunt. Per radicem quoque arboris, quae viriditatem in se continet, flores et poma enutriuntur et ab uno sunt; ita per masculum et feminam multi procreantur, qui tamen ab uno creatore procedunt. Nam si masculus solus, vel si femina sola esset, nullus homo generaretur. Unde etiam vir et femina unum sunt, quoniam vir est quasi anima, femina vero velut corpus.

Analecta Sanctae Hildegardis opera, ed. Joannes Baptista card. Pitra, Sacri Montis Casinensis,

MDCCCLXXXII, p. 44

(<http://www.archive.org/stream/analyticasanctae00hildgoog#page/n84/mode/2up/>).

2. daļa, 5. vīzija

Cilvēks ir radīts augstāks par visām radībām, un viņam tas ir jāzina un jāapzinās.

Cilvēks ir pāri visām radībām, jo pārspēj tās ar savu saprātu.

Dievs radīja cilvēku cilvēciskas miesas apveidā, kurā bija jāietērpj viņa bezgrēcīgais Dēls, – gluži kā arī cilvēks taisa sev tērpu pēc savas līdzības –, tajā apveidā, ko Dievs

zināja pirms visiem laikiem. Viņš radīja cilvēku – vīrieti, kam lielāks spēks, un sievieti, kam maigāks stiprums. Un viņš viņiem radīja visus locekļus pareizā izmērā gan garumā, gan platumā, noteikdams, ka, lai arī kādu garumu, dziļumu un platumu viņš ir piešķīris pārējām radībām pareizai uzbūvei, neviens no tiem (*t.i., izmēriem*) nedrīkst nesamērīgi pārsniegt citus. Un tā Dievs pār visu radību kā zīmi nolika cilvēku un viņā ievietoja ko līdzīgu eņģeļa garam, proti, dvēseli, kas darbojas cilvēka apveidā, taču nevienna radība to nevar redzēt, kamēr tā ir ķermenī, tāpat kā nevienna mirstīga radība nevar redzēt dievišķo. Dvēsele ir no debesīm, bet ķermenis – no zemes, un dvēseli pazīst pēc ticības, bet ķermenī – pēc izskata. Tātad Dievs radīja vīrieti un sievieti, bet vīrieti – vispirms, sievieti – pēc tam, paņemdamš no vīrieša. Viņa dzemdē, un tāpat arī vīrietis ar savu spēku stiprumu rada to, kas viņā apslēpts. Augļus briedina ziema un vasara, un bez tām nenogatavojas neviens auglis. Ziedus un augļus baro koka saknes, kurās ir dzīvības spēks, un tie ir no šī viena koka. Un tāpat vīrietis un sieviete rada daudz pēcnācēju, kas tomēr nāk no viena radītāja. Un, ja pastāvētu tikai vīrietis vai tikai sieviete, nepiedzimtu neviens cilvēks. Tāpēc vīrietis un sieviete ir viens vesels, jo vīrietis ir kā dvēsele, bet sieviete – kā ķermenis.

No latīņu valodas tulkojusi
Dr.Theol. Laura Hansone